

CLV.

Adresse

til

Hans Majestæt Kongen.

(Som vedtaget af Folkethinget ved eneste Behandling den 6te April 1868.)

Allernaadigste Konge!

Folkethinget henverder sig med Tillid og Fortrosthing til Deres Majestæt i et Alliggende, som det anseer for at være af stor Betydning for vort Fædreland.

Ifølge Grundlovens § 13 tilkommer det Deres Majestæt at bestemme Ministerenes Antal og Forretningernes Fordeling imellem dem. Men Deres Majestæt vil ikke miskjende den Følelse af Pligt mod Konge og Fædreland, der bringer Folkethinget til at benytte den Ret, som Grundloven hjemler det, til at udtale sig for Deres Majestæt i en allerunderdanigst Adresse angaaende en for vort Fædrelands Fremtid saa overordentlig vigtig Sag, som vort Forsvarsvæsens meest betryggende Ordning maa erkjendes for at være.

Under de Overveielser angaaende Rigets Forsvarsvæsen, som have fundet Sted efter de feneske Hæbnevangre Begivenheder, har der hos de Mænd, som have været kaldede til Raadslagning herom, mere og mere rodfæstet sig den Overbeviisning, at Forsvarets Styrelse gennem tvende særskilte Ministerier af tvende ansvarlige Ministre maa ansees for uheldig og mislig i flere Maader.

Det forekommer os ogsaa indlysende, at under en Krig maa den skyldigste og eftertrykkeligste Anvendelse af samtlige de Krigsmidler,

der staae til Landets Naadighed, snarest ventes bragt tilveie, naar Forsvarsvæsenet i sin Heelhed er stillet under een Overbestyrelse. Thi ikke blot vil den ønskelige Hurtighed i at tage de fornødne Beslutninger ofte kunne hemmes ved den dobbelte Forhandling i to Ministerier, men den deraf flydende Deling af det høieste Ansvar vil kunne udøve en beklagelig Indflydelse paa selve Udførelsen af de trusne Foranstaltninger ved at fremkalde Forviklinger eller i alt Fald en Tvivlraadighed hos Befalingsmændene, som kan medføre ubodelig Skade.

Men ikke mindre vil, efter vor Overbeviisning, Gavnligheden af Krigs- og Marineministeriets Sammensmeltning vise sig i Fredens Tid. Vort Lands Størrelse og dets finansielle Evne er saa indskrænket, at det Omraade af Kræfter — baade personlige og materielle — som kan afgives til Forsvarsvæsenet i hver af dets Hovedretninger, ogsaa maa blive meget begrænset. Desto stærkere fremtræder Nødvendigheden af, at disse Kræfter benyttes paa den virksomste og berbed ogsaa paa den sparsommeligste Maade; men en væsentlig Betingelse herfor er netop fuld Frihed til paa den hensigtsmæssigste Maade at ordne Administrationen af Krigsvæsenet i dets Heelhed, saavel som til at benytte de bedste Kræfter, der kunne have. En saadan Frihed lader sig imidlertid ikke forene med Hærens og Flaadens Stilling som